



KULTURNI CENTAR VRŠAC

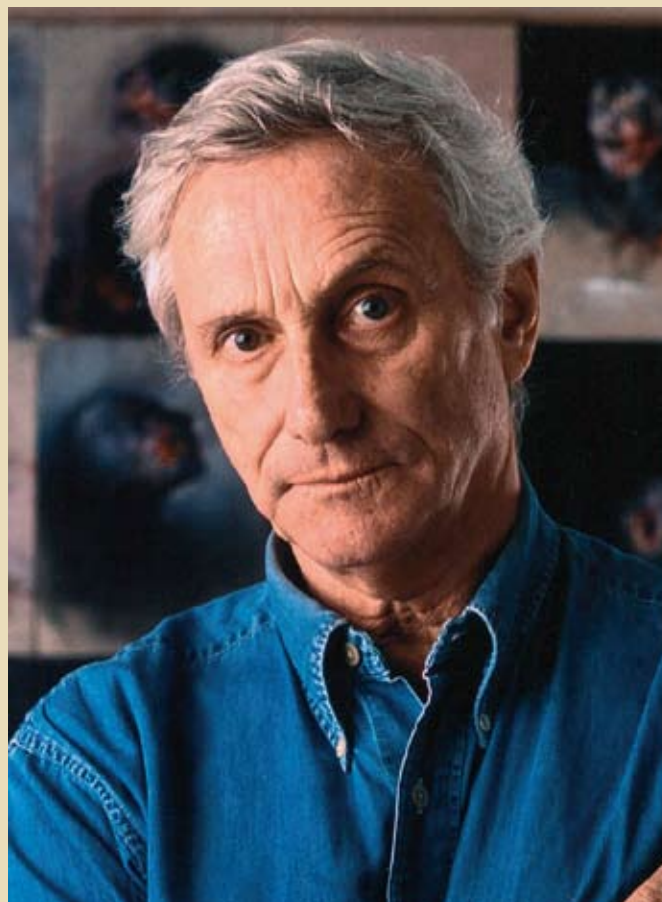
ВЛАДИМИР ОБЕЛИЧКОВИЋ

Галерија Културног центра Вршац
Gallery of Cultural Centre of Vrsac

ВЛАДИМИР ОБЕЛИЧКОВИЧ О

ВЛАДИМИР ВЕЛИЧКОВИЋ

Рођен 1935. године у Београду. Дипломирао на Архитектонском факултету у Београду. Сарадник Мајсторске радионице Крсте Хегедушића у Загребу 1962-1963. године. Професор на École Nationale Supérieure des Beaux Arts у Паризу од 1983. до 2000. године. Излаже од 1951. године. Од 1966. живи и ради у Паризу. Одликован највишим француским признањем у области културе и уметности Commandeur dans l'ordre des Arts et des Lettres и носилац је ордена легије части. Излагао широм света у готово свим великим уметничким центрима. Члан Српске академије наука и уметности од 1984. године, члан је Француске академије уметности.



Величковићева сликарска тема могла би речима да се означи као MAGNUS CRIMEN, велики злочин. То су речи које могу да означе Величковићеву тему, не и да је изразе. Јер, за оно што се на његовим платнима види, заправо нема речи. Сваки опис тих апокалиптичних призора изгледа као немушт. А опет, чини се да неком ко хоће нешто да каже о њима, остаје једина могућност да их преприча. Да набраја та распорена, обезглављена људска тела која стоје, леже, висе на попришту страдања. Може се промуцати нешто о задимљеним хоризонтима спаљених простора на којима се, ту и тамо, још ковитлају као крв црвени језици огња. Може се дочарати неком тешко сročеном фразом сабласна тишина што лебди над тим циновским губилиштем коју ремете само крици црних птичурина као јединих живих бића у том царству смрти.

Пада у очи да Величковић увек „касни“ за самим чином злочина. За њега су видљиви само трагови већ минулих зверских егзекуција, заостали на телима масакрираних жртава, непресуђених „криваца“, и у хрпама оруђа за мучење одбаченог од невидљивих ђелата.

Први, површан утисак о томе да ове застрашујуће слике настају из морбидне, патолошке потребе за показивањем монструозног наличја уобичајене слике стварности света, лишене еуфемистичких епитета хуманости, брзо замењује дубљи доживљај библијског призора људског пада. Страхота тог пада има есхатолошку поенту. Величковић не илуструје ову или ону епизоду језиве историје људског постојања, не прича о несрећи која се десила овде или онде. Његов пакао



је универзалан, свеприсутан, то је део саме судбине света. Он има дубину Дантеовог „деветог круга“.

Чуди и задивљује Величковићева одлучност да у већ дугом мотрењу на тако страشان приказ истраје, издржи, не затвори очи пред његовим грозотама. Кад је о томе реч треба знати и ово: без обзира на то што је апокалипса страдања историјског човека у Величковићевој интерпретацији једна сурово исказана метафора, у њеним приказима нема ничег што не одговара стварности. Сва та насликана сечења и черечења људског тела од којих застаје дах, догађала су се и догађају се, сваког дана, негде у свету. Ништа ту није измишљено... То је оно најтеже сазнање које, пред Величковићевом сликом, треба издржати.

За свој апсолутни песимизам Величковић тражи адекватан уметнички израз. Налази га у сликаном приказу класичне, илузионистичке резолуције. Његово велико губилиште има два амбијента: мрачне, подземне ентеријере и суре пределе пустошних пејзажа, виђених у сумраку, пред почетак људске ноћи без свитања. На површини платна смењују се секције премазане лазурним слојем сивосмеђе, црвенкасте боје или хладне, сивомаслинасте гаме, и места осликана бујним наносом уљане пасте са видљивим трагом четке и утиснутим покретом руке. Згрушавањем те пасте дочарани су убедљиво до бруталности детаљи израњављених, искапаљених нагих људских тела... Судећи по оваквим детаљима, могло би се закључити да се Величковић у актуелној фази, после осамдесетих година прошлог века, нарочито видно после двехиљадите, „помера“ од своје некадашње склоности да акцентује материјалност пиктуралне структуре слике ка „чистом“ приказу са видно наг-

лашеним наративним детаљима. Утисак о извесној илустративности овако начињених слика компензован је оном у чему је Величковић најјачи визуелном убедљивошћу његових опсесивних мотива чији се изгледи, снагом сопственог емотивног дејства, неодољиво доимају посматрачу и стављају неизбрисив траг у његовој свести.

Ђорђе Кадијевић



14/11/1998



12/110 / G. A. / 1933

Feu, 2008.
81x60 cm
уље на платну





Agression, 2006.
85x65 cm
уље на платну

Blessure, 1998.
85x63 cm
уље на платну





Corbeau, 2006.
80x60 cm
уље на платну

1994.
103x65 cm
цртеж

Т. Великановић, 1994.





2005.
105x67 cm
цртеж

L. 10.10.05

Crucifixion de Grünewald, 2009.
103x67 cm
уље на платну





Crucifixion de Grünewald, 2004.
103x66,5 cm
уље на платну

Crucifixion de Grünewald, 2006.
103x66,5 cm
уље на платну





Crucifixion de Grünewald, 2005.
103x66,5 cm
уље на платну

Skok, 1996.
145x97 cm
уље на платну

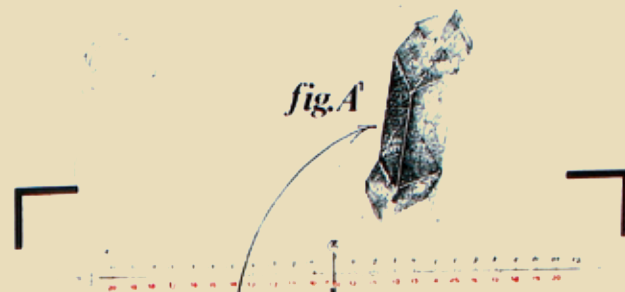




Feu, 2008.
81x60 cm
уље на платну



15 / 15 / 15
20



6919. *Ardisia* No. 164. 1881.



Издавач:

Културни центар Вршац
Стеријина 62, 26300 Вршац
kulcentar@hotmail.com
www.kulcentar.com

Суиздавач:

Радионица душе, Београд

Одговорни уредник:

Нада Грозданић

Текст:

Ђорђе Кагијевић

Фотографија:

Иван Калнак

Дизајн:

Јелена Горички

Корица: *Corps*, 2008., *Skok*, 2008.

Технички уредник:

Јелена Горички

Штампа: ТУЛИ, Вршац

Тираж: 300

2009.



